INKIJKEXEMPLAAR

575

NIELS ROELEN

五七五

Colofon

Titel: *Vijf Zeven Vijf*
Auteur: Niels Roelen | nielsroelen.com
Portretfoto: Claire Felice

Uitgever: Ambilicious,
Waddinxveen – Kalmthout
ambilicious.nl

Omslagontwerp: Robert Adriaansen, Loudmouth Utrecht |Ton de Koning, Probeeld
Vormgeving binnenwerk: Inanna van den Berg
Redactie: Inanna van den Berg, Ambilicious

ISBN: 978-94-93560-15-4
NUR: 301
Eerste druk: november 2026

© 2026 Niels Roelen, Claire Felice, Loudmouth, ProBeeld, Ambilicious

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de rechthebbenden.

Hoewel deze uitgave met zorg is samengesteld,
aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid
voor eventuele onjuistheden.

575

NIELS ROELEN

五七五

uitgever van verhalen

Voor Mireille, Jure, Wolf en Pepijn

Er is geen leven dat nooit,
al was het maar een ogenblik,
onsterfelijk is geweest.

Wisława Szymborska

‘Pep,’ zachtjes klop ik met mijn knokkels op zijn houten jas en mompel, ‘Laatst was ik op het afscheid van iemand die al jaren geen contact meer met zijn vader had. Niemand had gezien dat die vader het rouwcentrum binnen was komen lopen, een man die als twee druppels water op zijn zoon leek. Stel je voor wat er door de mensen heenging toen hij de kamer waar de kist stond uitkwam. Het zou goed zijn, dat als wij zo aan het bier en de bitterballen zitten, jij nonchalant komt binnenlopen. Gewoon omdat je me beloofd hebt dat je een onvergetelijke stempel op vandaag zou drukken, dat je nog een paar extra botte grappen achter de hand hebt. Ik zou je, ondanks dat je ruim een kop groter bent, een klap op je smoel verkopen en je vervolgens omhelzen. Kijk maar of je tijd hebt.’

~

‘Ola man!’ neem ik de telefoon op, ‘ik sta te klussen, hang hier een beetje de Bob de Bouwer uit, bel je zo terug.’

‘Is goed.’

De trilling in zijn stem dringt pas tot mij door als mijn telefoon alweer in mijn zak zit. Ik vloek, klop het boorzaagsel van me af, loop de trap af en bel terug.

‘Sorry.’

‘Geeft niet.’

‘Geeft wel,’ onderbreek ik, ‘ik dacht dat je belde om een afspraak te maken voor het soldaat maken van die fles whisky.’

‘Nee, ik bel omdat ik nu weet dat we op een punt zijn,’ Pepijn laat een stilte vallen en slikt. ‘Het heeft misschien langer geduurd dan gedacht ...’

‘Fuck.’

‘Wel fijn dat jij in dit stadium nog een glimlach op mijn gezicht weet te toveren. Wie had ooit gedacht dat jij je twee linkerhanden nog eens uit de mouwen zou steken. Wat ben je aan het slopen?’

‘Echt Pep, ik haat klussen. Pas als de irritatie groot genoeg is, zet ik me tot huis-tuin-en-keuken-reparaties. Het vastkitten van een loshangende plint, afstellen van scheef hangende kastdeurtjes, het ophangen en aansluiten van lampen of nog erger schilderwerk. Een jaar of twee geleden liet er wat stucwerk in de douche los, een probleem dat sinds die dag wacht op een verfroller. Voor het feit dat ik dit specifieke karweitje laat liggen, heb ik overigens een geloofwaardig excuus. Als je je ogen een klein beetje samenknijpt, zie je dat de vorm de contouren van Afghanistan of Cyprus volgt.’

‘Het lijkt me ook beter dat jij niks doet, voor je het weet dondert het hele plafond naar beneden.’

‘Cristel heeft weleens gezegd dat mijn enige gebrek mijn onhandigheid is. Dan vertelt ze dat haar vader echt alles kan maken. De paar klussen die ze mij tot nog toe vroeg te doen, konden in principe niet fout gaan, zelfs bij dat soort projectjes vreest ze bij mij nog voor de goede afloop. Dat het wel goed afloopt, is dan ook vooral aan het toeval te wijten. Aan jou durf ik wel te verklappen dat het een imago is dat ik in stand houd om te voorkomen dat vrienden en familie me vragen bij verhuizingen of verbouwingen.’

Voor de derde keer landt een vlieg net boven mijn knie op mijn spijkerbroek.

Voorzichtig breng ik mijn telefoon naar mijn linkeroor. Mijn rechterhand zweeft dreigend boven mijn dij en ik haal hard genoeg uit om mijn been te laten gloeien. Vliegen zijn instinctief beter in staat om te ontsnappen aan handen, kranten of vliegenmeppers, aan dreiging dan de gemiddelde straaljagerpiloot met al zijn technologie en jaren training. Tevreden kijk ik daarom naar de spartelende gekreukte zwarte vlek tussen mijn sneakers met een vleugel die duidelijk uit de kom hangt.

‘En dat geheim van jouw handigheid moet ik nu dragen?’

‘Tot in je graf.’

‘Dat is eerder klaar dan jouw stucwerk. Zelfs die whisky is een probleem, Niels.

Samen een fles leegdrinken zoals we destijds afspraken gaat niet meer lukken. Dat moet je alleen doen. Wolf is nog te jong en zal denk ik ook nooit een liefhebber worden, met Jure heb ik daarentegen al wel een goed glas gedronken. Misschien dat hij ...’

~

Jure heb ik een paar keer ontmoet. Op mooie zomerdagen fietst hij in Zeist af en toe over de Slotlaan voor de sportwagens die er geparkeerd staan. Tijdens zijn examenjaar kom ik hem tijdens een van mijn fietstraining tegen. Vijftien keer rijd ik tegen de Pyramide van Austerlitz op. Die laatste keer komt hij toevallig op zijn opoefiets voorbij. Met een schooltas op de bagagedrager sluit hij aan en begint op het hellinkje van ongeveer een kilometer lang en gemiddeld vier procent een ontspannen gesprekje met me.

– What the fuck? – Aanzetten, hem uit mijn wiel rijden, is uitgesloten. Kansloos aangezien we beiden direct voelen hoe de verhoudingen zijn.

Beleefd voorkomt hij gezichtsverlies door me de kans te geven om te vertellen hoeveel kilometers ik er vandaag al op heb zitten. Zeventien, misschien net achttien is hij, nog niet volgroeid toch sterk als een os.

Zijn vader en ik kennen elkaar uit de tijd dat we net iets ouder waren dan hij nu. Samen doorlopen we in 1995 de co-tijd − coördinatieperiode − op de koninklijke militaire academie. Co-tijd is niet veel meer dan een eufemisme voor het woord ontgroening. Een woord dat vanwege incidenten in het verleden niet meer gebruikt mag worden. We zijn nuldejaars en moeten elkaar aanspreken met de titel "maatje".

Voor de ouderejaars (mijnheer of mevrouw) zijn we noticols, nog te inaugureren corpsleden. Op de binnenplaats van het kasteel van Breda rennen we rond in 'noticoltenue': geschoren koppies verstopt onder de binnenhelm, een overall waar je je sportbroek en shirt overheen moet trekken. Aan onze voeten defensiegympen een colshawl om je nek en tot slot je kisten als schaatsten met veters aan elkaar gebonden om je nek. Een outfit die vooral onnozelheid benadrukt en die in alles ongemak is voor de constante fysieke uitdagingen.

De dames en heren spreken ons aan als stiertje. Soms, als ze je persoonlijk aan willen vallen, gevolgd door je achternaam die met een reep schilderstape op je helm is geplakt. Heel af en toe ben je een banaan, wat een algemene term voor jongerejaars is. Een soort scheldnaam die vooral gebruikt wordt door droeftoeters. Oudere jaars die zelf nog nooit echt wat gepresteerd hebben. Stakkers bij wie je voelt dat ze tijdens hun eigen ontgroening het liefst de hele week in een hoekje zouden gaan zitten om te huilen.

Toekomstige officieren zonder charisma die hier hun macht aan niets anders ontlenen dan aan het stompzinnige feit dat ze eerder op de KMA kwamen dan jij.

Wij zijn de stiertjes van het vijfde peloton
Dekken en opstaan is waar alles mee begon
Stalen spieren en zenuwstaal
Wij zijn de beste stieren, de beste stieren
Van allemaal.

Wie de andere stieren uit ons vijfde peloton waren? Geen idee, de indruk die ze achterlieten was niet blijvend. Pep en ik kijken elkaar aan het begin van de co-tijd kort aan, denken hetzelfde en doorlopen fluitend de ontgroening die ons verbindt.

~

Ergens wil ik het over Jure hebben, over wat hij gaat studeren nu hij geslaagd is. Misschien over Wolf, die ik een paar jaar terug tegen het lijf liep op Hoog Moersbergen. Samen met Pepijn sjokte hij op een herfstige dag, wandelschoenen aan en een rugzak om, door de bossen bij Doorn. Zijn eerste survival avontuur op boswachterij Hoog Moersbergen achter de marinierskazerne. Ik wil weg van het gesprek dat we nu met elkaar voeren, omdat het geen onnozel gebrek is zoals een afgebladderd stukje stucwerk in de douche. Het is de volgende stap van iets dat een maand of twee eerder bij mij thuis ook voorbijkwam.

Met een dubbele espresso zit hij een tijdlang tegenover me op de bank. Zijn linkerhand op een plastic Albert Heijn-tas, zoals je iets vasthoudt in een drukke treincoupé om te voorkomen dat iemand het van je kan jatten.